

святителитѣ отъ ученицы и ученицы съборътъ прѣминѣ и у това учебно заведение, което, подобно на мъжското, бѣше разукрашено съсъ цвѣтя и съ портретитѣ на милостивитѣ ни царь-баща и на строителѣтъ на заведеніето. Слѣдъ като ся свърши и тука водосвятный обрядъ, са изрече и слово отъ двѣ ученици, въ кое главенъ прѣдмѣтъ бѣше, че е необходимо нужно за сѣко едно общество да бждѣтъ образованни женитъ. Слѣдъ испѣване царско многолѣтствіе, съборътъ са разнесе.

Прѣзъ цѣлѣйтъ тоя день сичкитѣ кжщѣ бѣхж отворены за гости и безбройни дружества ходяхж да почеститѣтъ по пріятелитѣ си тоя великій бѣлг. праздникъ. Низъ сѣка кжщѣ ся чуваха здравици (кои ставахж по гжсти край вечерь) за здраве на царя, на властитѣ, на священноначалницитѣ ни и пр.

Прилагамъ ви и гимната, за която упоменахъ по горѣ.

ГИМНА

на бѣлг. первоучителѣ св. Кир. и Методія, пѣяна у Срѣдецъ, 11 май 1864.

I.

Сега слѣдъ тысяща годинъ
На нашѣтъ животъ духовенъ,
Съ хвалби и пѣсни за споменъ
Наши святци са славѣтъ,
Тѣхнитѣ имена ехтѣтъ,
Славнитѣ дѣла имъ бльщѣтъ,
Старинѣ ни явявать,
Старѣ нашѣ славнинѣ.

II.

Учителе на вѣра права,
Прѣвны народны свѣтила,
Що ни черпиле съ вода жива
Въ отдавнашны врѣмена,
Двамина родны братія
Кирила и Методія
Всякъ бѣлгаринъ опозна,
Сѣка душа гы позна.

III.

Духъ народенъ вечъ въ насъ духнѣ,
Духъ мѣдрости въ насъ просвѣтнѣ,
Всѣка тѣмнина распрѣснѣ,
Чуждо то добро огрубѣ —
Народѣтъ ни са съживи,
Наука съ душа възлюби
И врагѣтъ ни повилнѣ
(Фенерскій корень почърнѣ).

IV.

У Бѣлгарія свѣтлина
Въ дни Абдулъ Азисъ султана,
Въ лице на нашата млада
Съ свѣтливо слънце грѣ.
Грѣхъ е никой вечъ да не спи,
А сѣкой добрѣ да ся стрѣсне,
Нашъ врагъ да не силѣ
И Фенеръ да не вихрѣ.

Съставилъ М. К. Буботиновъ

(Дописка до в. Съвѣтникъ, г. II, 1864, бр. 10).

ж. Христо Т. Стояновъ

Христо Т. Стояновъ е единъ отъ виднитѣ софійски учители. Роденъ е въ София презъ 1845 г. Той е ученикъ на Сава Филаретовъ, чиито завети за служба на народа следва презъ цѣлия си животъ. Съ съдействието на учителя си заминава въ 1860 г. презъ Цариградъ за Одеса, за да продължи образованието си (Сборникъ на „Калоферска дружба“. Книга I. София 1908,